

DAVA ADAMI NEDİR, GERÇEK BİR DAVA İNSANI OLMAK İÇİN NELER YAPMALIYIZ?

DAVA ADAMI

Hayatlarını bir davaya vakfedenlerin hareket noktaları idealleridir. Dava ruhuna sahip olanlar hayatlarını ideallerine göre program altına alır, his ve düşüncelerini, ideallerinin istikametinde disipline eder, arzu ve isteklerine yine bu çerçeve içinde gem vururlar. Onların yasadıkları hayat, kendi hayatları değil, ideallerinin gerektirdiği hayattır. Onların ruh, kalb ve kafaları bu hayat tarzına göre şekillenir. Bizim dilimizde onların ifadesi "**idealist**", daha ciddi sesiyle "**Dava Adamı**", daha samimi söyleyişle de "**Dertliler**" dir.

Davaların ardına yığın yığın insanların takıldığı görülür. Ama o yığınlar içinde hayatını "**ideali eksenine**" oturtmuş az insan gösterilebilir. O anlamdaki kalabalık kitleleri en iyi tarif eden kelime "**sempatizan**" dir.

Dava Adamları ile sempatizanlar arasındaki fark, dava adamlarının "**gündelik ve dünyalık**" işlerini "**boş vakitlerinde**" yapması, sempatizanlarınsa davalarını "**boş vakitlerini değerlendirme**" olarak mülâhaza etmeleridir.

Kedi, aslangiller familyasındandır. Ama kırk tane kedi bir araya gelse, bir tane aslan etmez. İşte dava adamı bu demektir.

Bu dertlilerden birisi son nefesinde, "**Bu iman davası kadar azametli bir dava yeryüzüne bir daha gelmeyecek ve bu dava uğruna ölenlerin şerefine denk bir şeref daha dünyada vücud bulmayacaktır.**" diyerek, dertli bir ruhun fedakarlıktaki nihai ufkunun tercümanı oluyordu. Çünkü bir davâ adamının, üzerine düşen vazifeyi yerine getirmesi, davâsına olan inancı nispetindedir.

Günümüzde, "**Cumhurbaşkanlığı Kupası**", "**Başbakanlık Kupası**" gibi isimler altında kupa maçları yapılıyor. İslâm davâsının müntesipleri öyle bir kupa için yarışıyorlar ki, bu yarışın sonunda verilecek olan kupanın bir kulpunu onlar, diğer kulpunu ise Allah (c.c) tutacaktır. Doğrusu böyle bir kupaya canlar fedâ edilse değer!..

Dâva adamı, güldürmek için ağlar... Yedirmek için, yemez. Dünyaya karşı daima oruçludur. Yaşatmak için ölür. Döverler, bu uğurda niyaz eder; söverler, dua eder; başını yararlarsa Hakkın Habibi gibi ellerini kaldırır: "**Hidayet nasip et bu insanlara Allah'ım! Bunlar beni bilmiyorlar.**" der, niyaz eder, af diler.

Üstadımız da "**Kurânımız yeryüzünde cemaatsiz kalırsa, cenneti de istemem; orası da bana zindan olur. Milletimizin imanını selâmette görürsem,**

cehennemin alevleri içinde yanmaya razıyım. Çünkü vücudum yanarken, gönlüm gül-gülistan olur.” demiştir.

Dâva Adamının lügatinde kırılma, darılma kelimeleri yoktur. Hem nasıl kırılır ve darılır ki, bir an rahmetli tecelliden dûr olmayan Hakk, merhamet ettiklerine onu mücessem bir rahmet olarak göndermiştir. Konu ile alakalı iki misal:

1. Üstadımız “İşte benim bütün hayatım böyle zahmet ve meşakkatle, felâket ve musibetle geçti. Cemiyetin imanı, saadet ve selâmeti yolunda nefsimi, dünyamı feda ettim. Helâl olsun. Onlara beddua bile etmiyorum. Çünkü, bu sayede Risale-i Nur, hiç olmazsa birkaç yüz bin, yahut birkaç milyon kişinin -adedini de bilmiyorum ya, öyle diyorlar. Afyon Savcısı beş yüz bin demişti. Belki daha ziyade- imanını kurtarmaya vesile oldu. Ölmekle yalnız kendimi kurtaracaktım; fakat hayatta kalıp da zahmet ve meşakatlere tahammül ile bu kadar imanın kurtulmasına hizmet ettim. Allah’a bin kere hamd olsun.”

2. “Madem ki Nur-u hakikat, imana muhtaç gönüllerde tesirini yapıyor; bir Said değil, bin Said fedâ olsun. Yirmi sekiz sene çektiğim ezâ ve cefalar ve mâruz kaldığım işkenceler ve katlandığım musibetler hep helâl olsun. Bana zulmedenlere, beni kasaba kasaba dolaştıranlara, hakaret edenlere, türlü türlü ittihamlarla mahkûm etmek isteyenlere, zindanlarda bana yer hazırlayanlara, hepsine hakkımı helâl ettim.”

Bazı ağabey ve kardeşlerimizin küçük sıkıntı ve tıkanmalarda hizmeti ve cemaati bırakmaları, bu zaviyeden ciddi değerlendirilmesi gerekir.

İman ve Kur’ân hizmeti, fedakâr insanlar ister. Fedailerin zamana, mekana ve ortama göre fedakarlıkları değişiyor. Mustafa Sabri Efendi **“İslam bugün öyle fedakarlar ister ki, değil dünyasını ahiretini feda etmeye hazır olsun.”** Bu hususta duyguyu düşünceyi döve döve inceltmek ve eritmek lâzımdır. İnsan inceli erimelidir ki, hizmet düşüncesine herhangi bir tortu karışmasın. Karışınca ne olur? Dünya ağırlıklı bir din ihtiyar etmiş oluruz. Bu mes’ele çoğumuzun gözünden kaçıyor.

Meselâ, baba ister ki, oğlu dine hizmet etsin. Ama bir işi olsun, hatta evi barkı da olsun. Ancak, dinini de terk etmesin. Bu çok masum gözükebilir. Halbuki Kur’ân-ı Kerîm diyor ki: **“Hayır, hayır siz dünyayı arzuluyor, ahireti geriye bırakıyorsunuz.”** Yani dünyanız ağır basıyor. Ahirete gelince, onu ikinci plâna atıyorsunuz diyor.

Öyleyse her şeyden önce, bu mevzuda yapılacak tek şey, nefsimizde ve neslimizde iman ve Kur’ân hizmeti işlene işlene bir ruh haline getirilmesidir. Evet, öyle ki, hepimiz ve herkes **iman ve Kur’ân hizmetinin delisi** haline gelmelidir. Aksine, din ve ukba düşüncesi böyle olmaz ve bu seviyede yakalanamazsa dünya ağır basacak ve ahiret de ikinci plânda kalacaktır.

Bu konuda üç misal verilebilir:

1. Varlıkların varlık sebebi Hz. Peygamber (a.s.m), "Sağ elime güneşi, sol elime ayı verseler, ben yine bu davadan vazgeçmem." ifadesiyle; aynı gerçeği, dertlilerin anlayış ufkunda "**gönül verilen davanın**" dünyadan ve dünya üstündeki her şeyden daha ulvi olduğunu haykırması ve meselenin bu perspektiften en parlak misali olmuştur.

2. Yermük Savaşında, Haris b. Hişam, İkrime b. Ebi Cehil ve Süheyl b. Amr ağır yaralar alarak yere düştüler. Haris b. Hişam içmek için su istedi. Askerlerden biri ona su götürdü. İkrime'nin kendisine baktığını görünce "**Bu suyu İkrime'ye götür.**" dedi. İkrime suyu alırken, Süheyl'in kendine baktığını gördü, suyu içmeyerek "**Bunu götür Süheyl'e ver.**" dedi. Fakat su Süheyl'e yetişmeden Süheyl şehid olmuştu. Bunun üzerine suyu İkrime'ye koştı. Fakat İkrime'de şehid düştü. Hemen Haris'in yanına koştı. Haris'te şehadet şerbetini içmişti.

3. Mus'ab bin Umeyr, Uhud Savaşı'nda bir kılıç darbesiyle sağ kolunu kaybetmesinin ardından sancağı sol koluna almış, ikinci bir kılıç yarasıyla sol kolunu da kaybedince bu haliyle kendisini Peygamberimiz (asm)'e siper yapmıştır. Peygamberimiz (asm)'i korurken vücuduna saplanan bir mızrak ile şehit olmuştur.

Dava adamı dünyayı aşmış adamdır. Üstadımız "**Ben iki elime iki dünyayı almışım. Tek dünyalı olanlar karşıma çıkmasin.**" diyerek dünyayı aşmanın muvaffakiyetin sebebi olacağını göstermiştir. Aşamayanlar dava adamı olamazlar. Dindar olurlar, inanç ve akidelerinde tam olurlar ama, dava adamı olamazlar. Dava adamı İslâm'a ve Kur'ân'a hizmetten bir an dâr olsa, kendini büyük günah işlemiş sayar.

Gaye-i Hayatı:

Dava adamının en büyük ideali, İslâm'ın i'lası olmalıdır. Evlenme, çoluk-çocuk edinme ve makam - mansıb sahibi olmanın da kendine göre bir önemi vardır. Ama, İslâma hizmet, bunların daima önünde yer almalıdır.

Evet, İslâm, hayatımızın gayesi olmalıdır. Günümüzde, bir kısım müessese ve şahıslar bu duyguyu öldürüyorlar. Hayatı, lezzeti, nefsanî hazları birinci plâna çıkarıyor ve zamanla herkesi çürütüyorlar. Hakikat açısından dünyevî düşünceleri İslâm'a rağmen ön plâna çıkaranlar aldanmıştır. Ayrıca dava adamı, hayatının gayesi olan hizmeti için daima tıkalı görünen yolları açmak için çareler arar.

Av. Bekir BERK, bir gün İstanbul'un Anadolu yakasında oturan bir dostuna telefon açar: "**Aziz kardeşim, filan mahkemeden beraat kararını al bir saat içinde büroya getir.**" Bir müddet sonra telefon çalar: "*Ağabey, Boğazda korkunç bir fırtına var, ne vapurlar çalışıyor, ne motorlar. Ne yapayım?*"

Bekir BERK, karşı tarafın yakınmasını duymamış gibi sorar: "**İstediğim belgeleri**

aldın mı kardeşim?" "Evet ağabey, aldım." "Şimdi tekrar ediyorum, beni iyi dinle: O belgeleri hemen buraya getireceksin. Alıp mahkemeye ibraz edeceğim. Ve biiznillah, mevkuf üç kardeşim serbest kalacak." "Ama ağabey, vapurlar..." Bekir Bey karşı tarafın sözünü keserek: "Yüzme biliyor musun?" "Evet, ama..." "Yüz, kardeşim!" "İstersen köprü'nün tellerine yapış, karşıya geç!" (O zaman Boğaz köprüsü henüz inşa halindedir.) Tabii yüzmedi, fakat şartlara teslim olmaktan da vazgeçti.

Bütün iskeleleri dolaştı. Nihayet şartlara meydan okuyan cesur bir kaptan buldu, motorla karşıya geçip Bekir BERK'e kavuştu. Dolayısıyla, Hizmette **"olmaz"**lar olamazdı. Yapılması gereken her iş mutlaka yapılmalı, hizmetin önüne **"olmazlar"**dan , **"gitmezler"** den maniler çıkarılmamalıydı. Bekir Berk Ağabey! Hep **"Bana neden olmayacağını değil, nasıl olacağını söyleyiniz."** diyordu.

Hizmet İnsanın Özellikleri:

Hizmette misal olma mevkiinde bulunanlar, her şeyleriyle **"hizmet insanı"** olmak zorundadırlar. Bunlar gece gündüz durmadan koşturmalı, hatta onları kimse uyurken görmemeli. Mümkünse günde beş-altı saat uyku bir iki saat diğer ihtiyaçlar, bunun dışında hep hizmet etmelidirler. Evet onlar, ancak bu şekilde etraflarına numune olabilirler.

Ayrıca, hizmet insanı, kendisini davasından alıkoyacak her şeyi elinin tersiyle itmesini bilmelidir. Ev mi, çoluk çocuk mu, iş mi her neyse ayağına pranga olan hiçbir şeyin esiri olmamalıdır. Esasen, bir kısım özel durumlar dışında, **Dava Adamının** şahsî hayatı yoktur.

Dava Adamının Yapılan Hizmetleri Sahiplenmeleri:

Diğer taraftan, yapılan hizmetleri sahiplenme, muvaffakiyetleri kendinden bilme de bir şirk-i hafi olacağı kat'iyen unutulmamalıdır. Bu konuda Kur'ân bize bir ölçü veriyor: **"Bütün iyilikler Allah'tan, kötülükler ise insanın nefsindedir."** Öyleyse biz de değerlendirmelerimizi bu ölçü içinde yapmalı, kusurları kendimize alarak, muvaffakiyetleri de Cenâb-ı Hakk'tan bilmeliyiz. Bu bizim Rabbimiz'le olan irtibatımızın gereği ve emaresidir.

Dava Adamının Diyeti:

İbrahim olmayı isteyen, aynı zamanda ateşe atılmayı da istemektedir. Yusuf gibi olmanın yolu, hapisaneden geçer. Dava adamı olarak ölmek, havari gibi yaşamaya bağlıdır. Bunları birbirinden ayrı düşünmek imkânsızdır. Hem şehadet iste, hem de can pazarına gelme!.. Olacak şey mi bu? Şimdiye kadar olmamış, bundan sonra da olamaz!..

Üstadımız **"Beni nefsin kurtarmayı düşünen hodgâm bir adam mı zannediyorlar? Ben, cemiyetin imanını kurtarma yolunda dünyamı da fedâ**

ettim, âhiretimi de." diyor...

Ebu Musa el-Eş'ari (r.a) şöyle anlatıyor: **"Peygamber ile (a.s.m) beraber savaşa çıktık. Altı kişiydik. Bizim bir devemiz vardı. Ona sıra ile biniyorduk. Ayaklarımız delindi. Benim her iki ayağım hem şişti, hem de tırnaklarım düştü. Bu yüzden ayaklarımıza çaputlar (bez parçaları, paçavralar) bağlıyorduk. İşte o gazveye (sefere) bundan dolayı "Zatu'r Rika" (Paçavralar Harbi, Ayağı Sargılılar Harbi) denilmiştir."** (Muhammed Yusuf Kandelevi, Hayatü's Sahabe,)

Gerçek Dava Adamına Terettüb Eden Şey:

Gerçek bir davâ adamına terettüb eden vazifelerin en önemlisi, davâsına karşı göstermesi gereken vefâdır. Hz. Ebû Bekir (ra) ve Hz. Ömer (ra) gibi tefekkür dünyamızı aşan insanları tahlil etmek bize düşmez. Ama, onları alıp kesseniz, kanlarının her damlası **'vefâ, vefâ'** diye bağıracaktır. Hz. Sıddîk (r.a)'ın vefâsına bakın ki, hicret esnâsında yedi sekiz yaşındaki kızı Hz. Âişe yanında yoktu. Aynı şekilde, Hz. Ömer (r.a) hicret ederken, küçük oğlu Abdullah yanında değildi.

Zübeyir Ağabey'in Afyon Mahkemesindeki şu ifadeleri Risale-i Nurların dava adamı yetiştirmekte orijinal olduğuna güzel bir delildir:

"Büyük bir Üstadın eserlerinden müstefid olmayı lütuf buyuran Cenâb-ı Hakka hamd ve senâlar ederim. İman, İslâmiyet dersi alarak büyük faidelere nâiliyetime sebep olan bir Üstada, bütün ruh u canımla medyunum. Senelerden beri sıkıntılar içerisinde eser yazarak gençliğimizi komünizm yemi olmakla ebedî haps-i münferitliğe mahkûm edilmekten kurtaran bir müstakîm Üstad için senelerce dünya hapsinde kalmaya hazırım."

"Yirmi seneden beri milyonlarla insana din, iman, İslâmiyet, fazilet dersi veren ve onları dinsizlikten muhafaza eden Kur'ân tefsiri Risale-i Nur uğrunda idam edileceksem, sehpaye 'Allah Allah, yâ Resulallah!..' sadalarıyla koşarak gideceğim. Komünizme kapılıp dininden çıkan, ebedî felâketlere yuvarlanan ve vatan haini olarak kurşuna dizdirecek cürümlerden gençlerimizi koruyan Risale-i Nur uğrunda kurşunla öldürüleceksem, o kurşunlara çekinmeden göğsümü gereceğim. Üstadım Bediüzzaman için hançerlerle parçalanırsam etrafa sıçrayacak kanlarımın 'Risale-i Nur, Risale-i Nur.' yazmasını Rabbimden niyaz ediyorum."

Lider ve Sorumluluk:

Tarih boyunca, herhangi bir cemaatin şahs-ı manevîsini temsil eden liderler, kılı kırk yararcasına yaşamışlardır. Yüz tecrübeyle sabittir ki, hangi seviyede olursa olsun başta bulunan kişinin bir saatlik gafleti, ekseriya cemaatin bir yanında herhangi bir arızaya sebebiyet verir ki bu da onun tokatlanması demektir. Hz. Ömer (ra)'in **“Benim günahlarım yüzünden ümmet-i Muhammed’i helâk etme.”** duasını bu düşünce içinde değerlendirebiliriz.

Hicret:

Bu arada hadîste, hicrete ayrı bir ehemmiyet verildiği de gözden kaçırılmamalıdır. Gerçi husûsi manâsıyla hicret bitmiştir. Zira Allah Rasûlü (asm); **“Mekke fethinden sonra hicret yoktur.”** buyurmaktadır. Fakat umûmi manâsıyla hicret devam etmektedir ve kıyamete kadar da devam edecektir. Çünkü, hicret, cihadla ikiz kardeştir, beraber doğmuşlardır ve beraber yaşayacaklardır. Cihadın kıyamete kadar devam edeceğini de bildiren yine bizzat Efendimiz (a.s.m); şöyle buyurmaktadır:

“Cihad kıyamet gününe kadar devam edecektir.”

Evet, anadan, babadan, yardan, yârandan ayrılıp, muhtaç bir gönüle, hak ve hakikati anlatabilme uğruna memleketini terk edip, diyar diyar dolaşan her dâvâ adamı, her inanmış insan, hiç bitmeyen bir hicret salih dairesi içindedir ve bunun sevabını da mutlaka görecektir.

Diğer taraftan, Allah ve Rasûlü (asm) yolunda yapılan hicrete lütfedilecek belli ve muayyen bir sevaptan bahsedilmemektedir. İhtimal ki bu türlü amellerin sevabı ötede birer sürpriz olarak verileceğine işaret içindir. Melekler bu ameli, aynıyla yazarlar; mükafatını da Cenâb-ı Hak, bizzat kendisi takdir buyurur.

Bu sebeptendir ki, günümüzde belli bir mücadele içinde olan insanları bu cihad anlayışı istikametinde hizmet etmeye davet etmeliyiz. Cihad, i'lâyi kelimetullah adına yapılır. Dava adamı, Rabbin yüce adını yüceltmek ve yeryüzünde muzlim hiçbir yer bırakmamak için cihad yapar. Dağları, vadileri aşar, ormanları geçer ve önüne okyanuslar çıktığı zaman da **Utbe b. Nafi** gibi **“Rabbim, eğer bu deniz önüme çıkmasaydı, senin adını tâ ötelere götürecektim.”** der.

Dava Ruhunu Devam Ettirebilmek İçin Neler Gerekir:

1. Ameliyat-ı fikriye ister. Evet herhalde bizim en büyük kusurumuz, her türlü tefekkürden, tetkikden uzak ve gafilane yaşayışımız olmalıdır. Dahası kendi içimizden murakabeden (oto kontrol) mahrum bir hayat geçirmemizdir. Çünkü **“Nefsini bilen Allah’ı bilir.”** Allah’ı bilen O’na hizmet etmenin şerefine erer.

2. Rabıta-i mevt. Yani daima ölümü düşünüp, onunla senli benli olma; her gün ama her gün, Azrail ile randevuya hazırlanma mânâsında rabıta-i mevt. Bunun için hastaneler ziyaret edilmeli, çeşitli hastalıklardan dolayı orada bulunanlarla içli - dışlı olunmalı. Mezarlara gidilerek ve hayat ağacımızın tek meyvesi olan cenazemizin neticede alacağı hal tefekkür edilmelidir.

Evet hadiste **“Lezzetleri tahrip edip acılaştırın ölümü çok zikrediniz.”** buyurulmaktadır.

3. Birlikte hizmet ettiğimiz arkadaşlardan ayrılmama. Zira onlar Allah'ın ordusudur.

“... Allah'ın ordusu daima galebe çalacaktır.” (Maide, 5/56)

Evet, bazen iç âlemimiz ve ruh dünyamız itibariyle yıkılmış olabiliriz. Bu tahribatı onların o bereketli iklimi içinde bulunmakla tamir etmeliyiz. Bazen, içinde bulunduğumuz menfî atmosferde kendi gözümüz, kendi kulağımız, kendi elimiz, kendi ayağımız bize kâfi gelmeyebilir. İşte o zaman arkadaşların eliyle tutmayı, gözüyle görmeyi, kulağıyla duymayı gerçekleştirerek kendi güç ve kuvvetimizin üstünde bir forma ulaşabiliriz. Ayrıca, arkadaşlarımızın yaptığı hizmetten hisse almak ve dualarında istifade etmek de çok mühim bir neticedir.

4. Bizi her zaman metafizik gerilim içinde tutacak ve canlı kılacak kitaplar okumak. Evet, ilklerin o şanlı hayat-ı seniyyelerinden tutun da, bu yolda bizlere örnek olan daha nicelerin düşünce ufuklarını ancak onların hayatlarını okuyarak, anlayarak elde edebilir ve ülfetlerin, ünsiyetlerin boğucu atmosferinden, dünyanın cazibedar güzelliklerinden kurtulabiliriz.

5. Hak ve hakikate, hizmet adına mutlaka üzerimize bir vazife alma. Evet, bu sayede insan dâva arkadaşları ile sık sık bir araya gelir; yapılan işlerin neticesi, yapılacak olanların da mütâlâa ve müzâkeresiyle meşgul olur ve bir hafta boyu onunla yatar, onunla kalkar; bir lâhza bile boş kalmadan hizmet soluklar. O böyle davranınca, Cenab-ı Hakk da onun aşkını, şevkini, diğer tabirle hamle ve aksiyonunu bereketlendirir. Hizmet itibariyle üzerimize vazife aldığımız takdirde, yapılan hizmetlere de sahiplenmiş oluruz.

Sonuç:

**"Muarradır, feza-yı feyzimiz şeyn-i temennadan,
Bize dad-ı ezeldir, zîrden, bâlâdan istiğna."**

**"Çekildik, neşve-i ümitten, tûl-u emellerden,
Öyle mecnunuz ki; ettik vuslat-ı Leyladan istiğna."**

Risalehaber sitesinden bir alıntı ile noktalayalım:

Av. Bekir Berk'in Oğlu Ertuđrul Hakan Berk Anlatıyor:

1962 veya 1963 yılı olabilir. Adlî tatil içinde tutuklu bir müvekkilinin duruşmasına gitmek üzere geldiği Balıkesir'de o yılların bütün yaz aylarında olduğu gibi beni de yanına almıştı. O yıllarda Dursunbey'e kara yoluyla düzenli bir ulaşım olmadığından ve yolun ulaşımına olağanüstü derecede elverişsiz olması nedeniyle Dursunbey'e motorlu trenle gitmek üzere yola çıktık.

Mototren o yıllarda oldukça lüks bir ulaşım aracı olarak halkın pek kullanma imkânı bulamadığı ve bu nedenle ara istasyonlarda durmayan, sadece bazı yerlerde çok kısıtlı sürelerde bir-iki dakikalık posta teslim işlemi için duraklayıp yola devam eden bir ulaşım aracıydı.

Trene bindikten sonra babam, kondüktöre, Dursunbey'de bu bir-iki dakikalık duraklama anında trenden inmemiz gerektiğini, ertesi sabah duruşması olduğunu ve mazlumların tutuklu bulunduğunu, defalarca belirtti ve ricada bulundu. Ancak tren, Dursunbey'de durmadı. Duraklar gibi yaparak posta torbasını atıp hızlanarak yola devam etti. Babam bunu anladığında âdeta kükreyen bir aslan gibi coşarak, trenin derhal durdurulması gerektiğini sesinin olanca gürlüğüyle haykırdı.

Başlangıçta gayet umursuz ve sakin bir şekilde "İleride Tavşanlı'da inersiniz." diye konuşan yetkililer ve makinist, onun bu kararlı tavrı karşısında gerilemeye başladılar. Ancak yine de treni durdurmalarının imkânsız olduğunu, ama biraz yavaşlatabileceklerini söylediler. Bu arada Dursunbey'den oldukça uzaklaşmıştı. Tavşanlı'ya gidildiği takdirde o yılların ulaşım imkânları içinde ertesi sabah tutuklu sanıkların duruşmasına yetişebilmek imkânsızdı. Ben henüz altı-yedi yaşlarında ufak bir çocuk olduğum için ağlamaya başlamıştım. Çünkü babam trenden atladiğı takdirde yalnız başıma ne yapacaktım?

Ve sonunda çözüm bulundu: Demir yolları yetkililerinin anlamsız ve umursamaz bakışları arasında önce biraz yavaşlayan trenden daktilo ve çantası atıldı, daha sonra beni boynuna sararak kavrayan babamla birlikte en azından 40-50 km hızla giden trenden biz de atladık. Allah'tan, atladiğımız güzergâh âdeta plâj kumuna benzer bir yapıda olduğü için bir yerimizi kırmadan kurtulmuştuk!

Demir yolu güzergâhı boyunca geriye, Dursunbey istikametinde yürüdüğümüzde 15-20 dakika sonra çanta ve daktiloyu bulduk. Bana yıllar süren bir zaman dilimi gibi gelen bir sürede Dursunbey'in ilçe sınırları dışında bulunan tren istasyonuna ulaştığımızda bizi bekleyen, ancak tren durmadan geçip gidince büyük bir hayal kırıklığı içinde kalan mazlumların yakınlarından birkaç kişi, beni üstü başı toz toprak içinde, babamı da ellerinde çanta ve daktilosu ile görünce, hayret ve sevinç içinde

kaldılar. Bu manzarayı aradan 45 yıl geçmesine rağmen unutamam!

Burada, yıllar sonra düşündüğümde anlamlı bulduğum bir husus da tren Dursunbey istasyonundan uzaklaşmasına ve bekledikleri avukat trenden inmemesine rağmen, saatlerce istasyonda kalıp Bekir Berk'in mutlaka geleceğine, yetişeceğine inanmaları ve beklemeye devam etmeleriydi!

Ertesi gün sanık Nur talebelerinin uzun bir savunmadan sonra tahliye olduklarını ve bu maceralı yolculuktan sonra Dursunbey'in o yıllarda çok yaygın olan elma bahçelerinde baba dostlarıyla birkaç gün sakin ve huzurlu bir tatil geçirdiğimizi hatırlıyorum!